

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Ing. V. K.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Čížkovským, advokátem se sídlem Václavské náměstí 18, 110 00 Praha 1, proti žalované **Radě Českého rozhlasu**, se sídlem Vinohradská 12, 120 99 Praha 2, zastoupené JUDr. Romanem Buzkem, advokátem se sídlem Počernická 367/61, 108 00 Praha 10, proti rozhodnutím žalované ze dne 22. 7. 2009, č. 84/09, a ze dne 29. 7. 2009, č. 90/09, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2010, č. j. 10 Ca 307/2009 - 42,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2010, č. j. 10 Ca 307/2009 - 42, **se zrušuje.**
- II.** Žaloba **se odmítá.**
- III.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(1) Na mimořádném zasedání Rady Českého rozhlasu (dále též „Rada“) dne 22. 7. 2009 byl žalobce odvolán z funkce generálního ředitele Českého rozhlasu podle § 9 odst. 6 zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů. Důvodem pro odvolání z funkce byla skutečnost, že přestal splňovat předpoklady pro výkon funkce stanovené zákonem o Českém rozhlasu. Přílohu odvolání tvořila důvodová zpráva k odvolání přijatá na základě usnesení Rady č. 80/09. Následně žalobce obdržel písemnost ze dne 29. 7. 2009, v níž byl předsedou Rady Českého rozhlasu informován o upřesnění textu platného usnesení č. 84/09 tak, že „[g]enerální ředitel ČRo Ing. V. K. byl k dnešnímu dni, tzn. k 22. 7. 2009 odvolán ze své funkce dle zákona o Českém rozhlasu paragrafu 9, bodu 6). S výsledkem hlasování a s důvodovou zprávou bude seznámen písemně a to neprodleně. Rada ČRo také zajistí uveřejnění tébož na internetových stránkách, jak ukládá zákon o Českém rozhlasu paragraf 8, bod 1 a), a to nejpozději do 7 dnů.“ Žalobce byl rovněž obeznamen s tím, že citovaná písemnost je nedílnou součástí odvolání z funkce generálního ředitele Českého rozhlasu.

(2) Žalobce brojil proti v záhlaví označeným rozhodnutím žalované žalobou podanou u Městského soudu v Praze; ten rozsudkem ze dne 15. 4. 2010, č. j. 10 Ca 307/2009 - 42, žalobu zamítl (výrok I.). Současně odmítl návrh žalobce, aby soud Radě přikázal potvrdit, že žalobce nebyl rozhodnutím ze dne 22. 7. 2009 platně odvolán z funkce generálního ředitele Českého rozhlasu (výrok II.). V odůvodnění se městský soud zabýval nejprve posouzením pravomoci správních soudů rozhodovat o podané žalobě, přičemž dospěl k závěru, že na Radu Českého rozhlasu je možné nahlížet ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), jako na jiný orgán rozhodující o právech a povinnostech. Proto uzavřel, že rozhodnutí Rady o odvolání generálního ředitele podléhá přezkoumání soudem ve správním soudnictví.

(3) Následně přistoupil městský soud k meritornímu přezkumu napadených rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce byl odvolán z funkce generálního ředitele z důvodů odpovídajících zákonu, že Rada tyto důvody srozumitelným způsobem formulovala a žalobci sdělila. Bylo mu rovněž umožněno se s těmito důvody seznámit a vyjádřit se k nim. Existenci jednotlivých důvodů navíc žalobce žádným způsobem nezpochybil. Městský soud tak uzavřel, že žalobce nemohl být nepřesnou formulací textu usnesení ze dne 22. 7. 2009 a jeho následnou změnou dne 29. 7. 2009 nijak dotčen ve svých právech, neboť se jednalo toliko formální pochybení bez faktického dopadu do jeho práv.

II. Kasační stížnost

(4) Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit.

(5) Stěžovatel zdůraznil, že důvod jeho odvolání byl v usnesení Rady č. 84/09 vymezen naprosto jednoznačným způsobem: přestal splňovat předpoklady pro výkon funkce stanovené zákonem o Českém rozhlasu. S použitím běžných interpretačních pravidel, která mimo jiné zapovídají, aby výklad úkonu byl v rozporu s jeho slovním vyjádřením, nelze dospět k závěru, že důvodem odvolání ředitele Českého rozhlasu byly důvody uvedené v důvodové zprávě. Pokud by Rada zamýšlela označit za důvod odvolání ředitele důvody vymezené v důvodové zprávě, mohla do výroku usnesení o odvolání zahrnout odkaz na důvodovou zprávu. Rada ovšem v usnesení o odvolání uvedla jiný zákonný důvod odvolání generálního ředitele; neexistují tedy pochybnosti, z jakého důvodu byl žalobce z funkce odvolán. Samotná důvodová zpráva schválená usnesením č. 80/09 je samostatným dokumentem, jenž nemá vliv na existenci a trvání funkce generálního ředitele Českého rozhlasu. Jsou v ní vymezeny důvody, pro které má být o odvolání ředitele hlasováno, nikoli důvody, pro něž byl odvolán.

(6) Důvodová zpráva k odvolání stěžovatele z funkce nebyla činěna předmětem soudního přezkumu nikoliv proto, že se stěžovatel s důvody v ní uvedenými ztotožnil, nýbrž proto, že stěžovatel byl odvolán z důvodu uvedeného ve výroku rozhodnutí, nikoli z důvodů vymezených v důvodové zprávě. Důvodovou zprávu stěžovatel interpretoval toliko jako podkladový materiál k rozhodování o jeho odvolání, neboť v samotném usnesení o odvolání Rada jasně uvedla, že je odvoláván z důvodu, že přestal splňovat předpoklady pro výkon funkce generálního ředitele Českého rozhlasu stanovené zákonem.

(7) Adresát rozhodnutí má právo požadovat, aby výkon veřejné moci proběhl v souladu se zákonem. Toto právo nesmí být omezováno, zpochybňováno či relativizováno výkladem jdoucím k tíži adresáta rozhodnutí. Pochybení správního orgánu při formulaci důvodů odvolání způsobuje nesrozumitelnost napadeného usnesení o odvolání, a to jednak proto, že citovaný důvod vůbec nebyl naplněn, a jednak z důvodu, že zastřením skutečných důvodů odvolání bylo stěžovateli znemožněno

využít v plném rozsahu práva na soudní přezkum citovaného usnesení. Městský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil zákonnost citovaného rozhodnutí, neboť v řízení bylo jasně prokázáno, že důvod pro odvolání generálního ředitele uvedený v usnesení o odvolání nebyl dán.

(8) Stěžovatel dále konstatuje, že městský soud překročil meze své pravomoci, když kolektivní projev vůle Rady nahradil svou interpretací založenou na úvaze, že skutečný důvod odvolání stěžovateli musel být znám proto, že se jednání Rady účastnil jako host. Je nepřípustné, aby soud svým výkladem jakkoliv měnil či doplňoval rozhodnutí Rady o odvolání stěžovatele z funkce.

(9) Podle stěžovatele neobstojí ani argumentace městského soudu týkající se nápravy rozhodnutí o odvolání generálního ředitele, při níž byl uvedený důvod pro odvolání stěžovatele z funkce dne 22. 7. 2009 z rozhodnutí následně vypuštěn. Rada měla možnost rozhodnutí opravit jiným způsobem, např. znovu hlasovat o odvolání generálního ředitele z důvodů vymezených v důvodové zprávě. K tomu však v posuzovaném případě nedošlo.

(10) Stěžovatel se rovněž pozastavil nad výrokem II. rozsudku městského soudu, kterým městský soud odmítl návrh stěžovatele, aby soud Radě uložil potvrdit, že k platnému odvolání generálního ředitele rozhodnutím ze dne 22. 7. 2009 nedošlo. Uvedené nápravné opatření by Rada měla učinit podle stěžovatele přinejmenším proto, že Český rozhlas mu dal výpověď z pracovního poměru, a právě navrhované nápravné opatření by do budoucna vyjasnilo, že funkce generálního ředitele i nadále trvá.

(11) Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované ke kasační stížnosti

(12) Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že důvod odvolání generálního ředitele podle napadeného usnesení č. 84/09 jasně vychází z důvodové zprávy, jež byla v usnesení výslovně zmíněna. Citovaná důvodová zpráva byla nadto schválena na témže zasedání Rady, na němž bylo přijato usnesení o odvolání stěžovatele z funkce. Tato zpráva tedy představuje projev vůle Rady a musí být zohledněna při přezkoumávání napadeného rozhodnutí.

(13) Dále připustila, že důvod pro odvolání z funkce uvedený v usnesení ze dne 22. 7. 2009 byl použit „*poněkud nešťastně a nebylo tím samozřejmě myšleno, že by žalobce přestal splňovat některý z předpokladů stanovených v § 4 odst. 3 zákona (...); proto také uvedené usnesení neobsahuje odkaz na cit. ustanovení zákona.*“ Dále doplnila, že na text předmětného usnesení je třeba nahlížet v kontextu předchozích usnesení Rady upozorňujících na nedostatky v práci stěžovatele. Důvod odvolání uvedený v citovaném usnesení by tak měl být chápán jako vyjádření skutečnosti, že stěžovatel není dále schopen kvalitně a důvěryhodně vykonávat funkci generálního ředitele Českého rozhlasu.

(14) Podle žalované neobstojí tvrzení stěžovatele, že důvodová zpráva obsahuje toliko důvody, pro něž má být o odvolání stěžovatele hlasováno, nikoliv ovšem důvody pro jeho odvolání. Důvody odvolání z funkce byly stěžovateli zcela srozumitelné, nadto proti nim nic nenamítal. Z dikce zákona o Českém rozhlasu pak nelze dovodit, že usnesení Rady č. 84/09 je nezákonné a že v daném případě byl stěžovatel přímo tímto usnesením nebo předchozím postupem Rady zkrácen na svých právech. Nepřesná formulace textu citovaného usnesení byla pouze formálně nepřesným vyjádřením důvodů odvolání bez faktického dopadu do práv stěžovatele.

(15) Závěrem žalovaná polemizovala se závěrem městského soudu, že Rada Českého rozhlasu je jiným orgánem, jemuž bylo svěřeno rozhodování v oblasti veřejné správy, a že se její rozhodování řídí zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Rada sice není součástí struktury Českého rozhlasu, uplatňuje právo veřejnosti na jeho kontrolu a členové jsou voleni

Poslaneckou sněmovnou. Nicméně ani dozorčí rady obchodních společností nejsou součástí struktury dané společnosti, členové dozorčí rady zpravidla nebývají zaměstnanci obchodní společnosti a jsou voleni valnou hromadou, tedy akcionáři stojícími vně obchodní společnosti.

(16) Zákon o Českém rozhlasu nedává odpověď na otázku, zda Rada má povahu orgánu veřejné správy a zda se na její rozhodování vztahuje správní řád. Z ustanovení § 7 zákona upravujícího procesní pravidla činnosti Rady se lze naopak domnívat, že zákonodárce nezamýšlel podřídit činnost Rady správnímu řádu. Usnesení Rady o odvolání generálního ředitele by tak mělo být považováno za akt řízení (faktický úkon), jímž se vytvářejí předpoklady pro to, aby na jejich základě mohl být pracovněprávní úkon učiněn. K tomu žalovaná odkázala na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3100/09 ze dne 17. 12. 2009 a uzavřela, že podle jejího názoru napadená usnesení Rady nejsou rozhodnutími podle § 67 správního řádu a že se na postup Rady nevztahuje správní řád.

(17) Na základě shora uvedených skutečností žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Pro případ, že by se ztotožnil s názorem Rady, že usnesení o odvolání stěžovatele z funkce generálního ředitele není správním rozhodnutím, žalovaná navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a současně žalobu odmítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

(18) Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

(19) Kasační stížnost je důvodná.

(20) Prvně Nejvyšší správní soud, obdobně jako Městský soud v Praze, posuzoval, zda projednávaná věc spadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Pokud by tomu tak nebylo, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu a současně pro odmítnutí žaloby podle § 110 odst. 1 s. ř. s., podle něhož *jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zastavení řízení, odmítnutí návrhu nebo postoupení věci, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud (věta první za středníkem).*

(21) Městský soud v rámci úvah o předmětu daného řízení vycházel především z čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Konstatoval, že proti odvolání z vedoucí funkce postupem podle pracovního práva obrana neexistuje; je možné dovolávat se toliko neplatnosti skončení pracovního poměru. Ve vztahu k Českému rozhlasu městský soud konstatoval, že zvláštní zákonná úprava vyděluje Český rozhlas z okruhu poskytovatelů služeb a zakládá mu jedinečné postavení, především pak povinnost plnit úkoly veřejné služby (§ 11 zákona o Českém rozhlasu). Z těchto důvodů městský soud dovodil, že popsaná jedinečnost legitimuje i případnou odchylnou právní úpravu jak orgánů této právnické osoby tak rovněž práv a povinností jejich vedoucích pracovníků. Ustanovení § 9 odst. 6 zákona o Českém rozhlasu zakotvuje důvody pro odvolání generálního ředitele. Podle městského soudu je smyslem takového ustanovení chránit nezávislost Českého rozhlasu a omezit možnost ovlivňování tohoto nezávislého média prostřednictvím účelových změn na pozici generálního ředitele.

(22) Městský soud dále uvedl, že Český rozhlas je právnickou osobou s převažujícími prvky veřejnoprávní instituce. Postavení generálního ředitele, jakožto statutárního orgánu této instituce, sice neznamená podíl na výkonu veřejné moci, nicméně povaha této funkce a odpovědnost z ní plynoucí podle městského soudu představují poslání spočívající v řádném poskytování veřejné služby v oblasti

rozhlasového vysílání; v tomto smyslu jde o veřejnou funkci. Městský soud rovněž zdůraznil, že Rada není součástí struktury Českého rozhlasu; její členové jsou voleni Poslaneckou sněmovnou. Vystupuje tak ve vztahu ke generálnímu řediteli jako orgán stojící vně struktury, v čemž spočívá její vrchnostenské postavení. Městský soud ve svém názoru vycházel z principů a zásad vyslovených stran dělicí čáry mezi veřejným a soukromým právem formulovaných v judikatuře Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Aps 3/2005, 9 As 2/2009 a usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 306/03). Proto uzavřel, že zákon sice nezakládá nárok na zastávání funkce generálního ředitele, nicméně odvoláním z této funkce může být zasaženo jeho veřejné subjektivní právo, pakliže k jeho odvolání vedly jiné než zákonem uvedené důvody. Radu je tak možné podle městského soudu považovat za jiný orgán rozhodující o právech a povinnostech ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., proto její rozhodnutí o odvolání generálního ředitele podléhá přezkoumání soudem ve správním soudnictví.

(23) Nejvyšší správní soud předesílá, že rozsah přezkumné pravomoci soudů ve správním soudnictví je na zákonné úrovni vymezen soudním řádem správním, konkrétně v ustanovení § 4 ve spojení s § 2 s. ř. s. Pro soudní přezkum aktů správních orgánů pak podle ustálené judikatury zdejšího soudu musí být kumulativně splněny tyto tři podmínky: 1) jde o orgán moci výkonné [či jiný typ orgánu uvedený v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; 2) tento orgán rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob; 3) rozhodování se děje v oblasti veřejné správy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007 - 197, publikovaný pod č. 1717/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Naproti tomu pravomoc civilních soudů je specifikována v § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“), podle něhož v občanském soudním řízení soudy projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 9/2009 - 86, www.nssoud.cz).

(24) Naplnění shora uvedených podmínek posuzoval Nejvyšší správní soud v projednávaném případě ve vztahu k postavení Rady Českého rozhlasu při odvolávání generálního ředitele podle § 9 odst. 6 zákona o Českém rozhlasu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zohlednil postavení Rady Českého rozhlasu, její působnost, úlohu a funkci, zkoumal rovněž pozici generálního ředitele Českého rozhlasu, způsob jeho ustavování do funkce, resp. jeho odvolávání, jakož i způsob zajišťování chodu Českého rozhlasu a naplňování jeho poslání.

(25) Český rozhlas je podle § 1 zákona právnickou osobou, která hospodaří s vlastním majetkem, přičemž stát neodpovídá za závazky Českého rozhlasu a Český rozhlas neodpovídá za závazky státu. Poskytuje veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání tvorbou a šířením rozhlasových programů, popřípadě dalšího multimediálního obsahu a doplňkových služeb na celém území České republiky a do zahraničí (§ 2 odst. 1 zákona).

(26) Rada Českého rozhlasu je orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti Českého rozhlasu. Má devět členů, kteří jsou voleni na funkční období 6 let Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky tak, aby byly v Radě zastoupeny významné regionální, politické, sociální a kulturní názorové proudy; členství v Radě je veřejnou funkcí (§ 4 zákona). Důležitou skutečností je neslučitelnost členství v Radě s funkcemi vymezenými v ustanovení § 5 odst. 1 zákona; členové Rady nesmí rovněž zastávat žádné funkce v politických stranách a hnutích, případně působit v pracovněprávním nebo jiném obdobném vztahu k Českému rozhlasu (§ 5 odst. 2 a 3 zákona). Ze své činnosti je Rada odpovědná Poslanecké sněmovně. Z ustanovení § 7 odst. 1 zákona vyplývá, že se činnost Rady řídí jednacím řádem, který Rada přijme do třiceti dnů od začátku funkčního období. Rozhodnutí přijímá Rada nadpoloviční většinou hlasů všech svých členů, s výjimkou rozhodnutí o jmenování a odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu, k němuž je zapotřebí alespoň 6 hlasů členů Rady (§ 7 odst. 2 zákona). Jednání Rady je veřejné.

(27) Podle třetího odstavce § 8 zákona nesmějí Rada ani její členové přímo zasahovat do tvorby a vysílání rozhlasových pořadů. Působnost Rady pak upravuje § 8 odst. 1 zákona o Českém rozhlasu, podle něhož je Rada oprávněna:

- *jmenovat a odvolávat generálního ředitele a na jeho návrh ředitele rozhlasových studií Českého rozhlasu (dále jen "rozhlasová studia"); rozhodnutí o odvolání generálního ředitele musí být písemně odůvodněno a nejpozději do 7 dnů ode dne jeho doručení generálnímu řediteli uveřejněno Radou způsobem umožňujícím dálkový přístup,*
- *schvalovat rozpočet a závěrečný účet Českého rozhlasu a kontrolovat plnění rozpočtu Českého rozhlasu,*
- *schvalovat na návrh generálního ředitele Statut Českého rozhlasu,*
- *předkládat Poslanecké sněmovně ke schválení Kodex Českého rozhlasu, který stanoví zásady naplňování veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání; porušení Kodexu Českého rozhlasu je kvalifikováno jako porušení pracovní kázně podle zvláštního zákona,*
- *schvalovat návrhy generálního ředitele na zřízení nebo zrušení rozhlasových studií (§ 9 odst. 8) a návrhy podle § 9 odst. 7,*
- *rozhodovat o stížnostech týkajících se generálního ředitele,*
- *dohlížet na plnění úkolů veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání (§ 2 a 3) a na naplňování zásad vyplývajících z Kodexu Českého rozhlasu a za tím účelem vydávat doporučení týkající se programové nabídky,*
- *schvalovat dlouhodobé plány programového, technického a ekonomického rozvoje,*
- *zřízovat dozorčí komisi (§ 8a) a stanovit výši odměn členů dozorčí komise (§ 8a odst. 7),*
- *určovat mzdu generálního ředitele.*

(28) Generální ředitel je statutárním orgánem Českého rozhlasu. Ze své činnosti je odpovědný Radě. Vztahují se na něj ustanovení zákoníku práce, nestanoví-li zákon o Českém rozhlasu jinak (§ 9 odst. 3 zákona). Na základě výsledků výběrového řízení je generální ředitel jmenován do funkce Radou na funkční období 6 let. Funkce generálního ředitele je neslučitelná s členstvím v Radě a platí pro ni obdobně předpoklady podle § 5 zákona. Důvody pro odvolání generálního ředitele z funkce jsou zakotveny v ustanovení § 9 odst. 6 zákona, které rozlišuje důvody fakultativní, kdy odvolání ředitele je na úvaze Rady [zejména neplní-li Český rozhlas opakovaně úkoly veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání podle tohoto zákona (§ 2 a 3) nebo povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů nebo nenaplňuje-li svými programy zásady Kodexu Českého rozhlasu], a obligatorní, kdy Rada generálního ředitele odvolá v případě, že poruší své povinnosti stanovené zákonem nebo Statutem Českého rozhlasu anebo přestane-li splňovat předpoklady pro výkon funkce stanovené tímto zákonem.

(29) Nejvyšší správní soud tedy posuzoval, zda lze na Radu Českého rozhlasu nahlížet jako na správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jímž je i jiný orgán rozhodující o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Jednotná a ustálená definice veřejné správy neexistuje s ohledem na nemožnost komplexně postihnout tak složitý jev, jakým je správa. Podle odborné literatury bývá rozlišována správa soukromá a správa veřejná podle hlediska zájmového, tedy zda se jedná o činnost sledující cíle soukromé nebo veřejné. Veřejná správa je charakterizována tím, že je vykonávána ve veřejném zájmu, zatímco správa soukromá v zájmu soukromém. Rozlišení obou druhů správy spočívá i v tom, že veřejná správa je, na rozdíl od správy soukromé, více vázána právem. Soukromá správa je často spojována s hospodářskou aktivitou fyzických nebo právnických osob nebo zaměřována s managementem, na rozdíl od správy veřejné jako činnosti převážně vrchnostenské. U veřejné správy se rozlišuje i její právní forma, tedy zohledňuje se, kdy veřejná správa používá formy veřejného práva (vrchnostenská správa) a kdy formy soukromého práva (správa fiskální). Dnes se o fiskální správě mluví tehdy, jestliže stát nevstupuje do právních vztahů vrchnostensky, ale z pozice rovného partnera typicky ve věcech finančních a státního majetku. V oblasti správního práva se dále z teoretických i praktických důvodů rozlišují pojmy subjekt veřejné správy a vykonavatel veřejné správy (orgánní nositel veřejné správy), tj. ten, kdo jménem subjektu jako

nositele veřejné správy jedná. Subjektem veřejné správy pak může být stát, veřejnoprávní korporace, veřejný ústav a veřejný podnik, případně fyzické a právnické osoby soukromého práva. (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. s. 6-14, 103-104).

(30) Český rozhlas je právnickou osobou se specifickým posláním, jímž je zajištění veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání. Podle doktríny představuje Český rozhlas samostatný veřejný ústav (srov. Hendrych, D. Správní věda - Teorie veřejné správy. 2. vydání. Praha: ASPI, a. s., 2007. s. 136). Veřejným ústavem pak rozumíme souhrn věcných a osobních prostředků, s nimiž disponuje subjekt veřejné správy za účelem trvalé služby zvláštnímu veřejnému účelu. Pro veřejný ústav je charakteristický vztah k osobám, které jeho služeb užívají; skutečnost, zda jde o právní vztah soukromoprávní nebo veřejnoprávní, nemá vliv na status ústavu jako veřejnoprávní instituce. Odborná literatura dále rozlišuje veřejné ústavy samostatné a nesamostatné. Samostatné ústavy mohou být zřizovány jen zákonem nebo právním aktem na základě zákona a stávají se tak právnickými osobami veřejného práva. Jinak je tomu u nesamostatných veřejných ústavů, u nichž je jejich zřízení vnitřní záležitostí subjektu veřejné správy a předmětem jeho interního opatření (srov. Hendrych, D. a kol. Právnický slovník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009). Jak již bylo popsáno výše, jedním z pojmových znaků veřejného ústavu je ten, že zpravidla má uživatele, kteří jeho služeb užívají. Významným hlediskem je tzv. nárokový status (*status positivus*) občana na užívání ústavu (každý, kdo splní podmínky pro použití ústavu, je k jeho použití připuštěn) a jemu odpovídající právo na spravedlivý podíl na službách poskytovaných státem (srov. Beran, K. Právnické osoby veřejného práva. Praha: Linde, 2006. s. 96).

(31) Smysl specifického postavení veřejných ústavů spočívá ve snaze státu o zefektivnění výkonu veřejných úkolů. Kontrola veřejných ústavů se bude mnohem více vztahovat na dosažený výsledek než na způsob, jakým k výsledku daný subjekt dospěl. Veřejný ústav tedy představuje právní formu umožňující řízení podle výsledků s tím, že je zřizovateli (státu) ponechána možnost zasáhnout v okamžiku, kdy je výsledků dosahováno neadekvátními prostředky. Popsaný způsob řízení má opodstatnění tam, kde nezáleží pouze na výsledku, ale především na způsobu, jakým má být výsledku dosaženo. Posláním Českého rozhlasu je poskytovat veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání a současně dosáhnout vyrovnaného či dokonce ziskového hospodaření. Tohoto výsledku (vyrovnaný, resp. ziskový rozpočet) lze dosáhnout například snížením počtu rozhlasových studií či zeštíhlením sítě vlastních zpravodajů Českého rozhlasu. Český rozhlas by tak sice dosáhl zisku, může však být narušen nárokový status občana na poskytování nezávislého rozhlasového vysílání na určité úrovni. Forma veřejného ústavu umožňuje zasáhnout již v procesu poskytování těchto služeb. Naopak pokud by služby poskytovala soukromá právnická osoba, bylo by ze zákona nepřípustné zasahovat do vedení jejího statutárního orgánu, neboť pro statutární orgány soukromých osob platí základní požadavek postupovat v souladu s péčí řádného hospodáře, což lze chápat jako snahu o obchodní řízení společnosti za účelem dosažení zisku. Pro služby poskytované veřejným ústavem tedy platí, že uživatelé mají na užívání, resp. na určitý standard poskytování těchto služeb právní nárok; přitom je ústav podřízen svému zřizovateli (srov. Beran, K. Právnické osoby veřejného práva. Praha: Linde, 2006. s. 102 - 103).

(32) Český rozhlas tedy má formu veřejného ústavu, neboť je právnickou osobou plnící specifický účel - zajišťuje veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání. Rada Českého rozhlasu je orgánem veřejného ústavu, nicméně není vykonavatelem veřejné správy, neboť jí zákon nesevěřuje rozhodování v oblasti veřejné správy (jako např. Radě pro rozhlasové a televizní vysílání, která je podle § 4 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, *správním úřadem, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, převzatého vysílání a v oblasti audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání poskytovaných podle jiného právního předpisu, a dohlíží na zachování a rozvoj plurality programové nabídky a informací v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání, dbá na jeho obsahovou nezávislost a plní další úkoly stanovené tímto zákonem a zvláštními právními předpisy*). Z působnosti Rady Českého rozhlasu popsané v § 8 odst. 1 zákona je zřejmé, že není oprávněna rozhodovat

vrchnostensky v oblasti veřejné správy. Jejím posláním je uplatňovat právo veřejnosti na kontrolu nezávislosti a řádné činnosti Českého rozhlasu (§ 4 odst. 1 zákona).

(33) Rada je tedy orgánem veřejného ústavu (Český rozhlas) a sleduje ve své činnosti zájem veřejný (právo veřejnosti na kontrolu), nicméně činí tak prostředky práva soukromého, a to především pracovněprávními úkony (jmenování a odvolávání generálního ředitele, určování jeho mzdy), podílí se rovněž na ekonomickém řízení Českého rozhlasu (schvalování rozpočtu, Statutu, schvalování dlouhodobých plánů rozvoje apod.).

(34) Ve svých dalších úvahách Nejvyšší správní soud zohlednil také specifika Českého rozhlasu jakožto veřejného ústavu. Český rozhlas byl zřízen zvláštním zákonem (zákon č. 484/1991 Sb.) za účelem poskytování veřejné služby spočívající v nezávislém rozhlasovém vysílání. Právní forma veřejného ústavu byla zvolena především proto, aby bylo možné specifickým způsobem dohlížet na plnění zmiňovaného poslání Českého rozhlasu. Nebylo tedy žádoucí, aby byl Český rozhlas typickou právní osobou soukromého práva, proto zákonodárce v zákoně o Českém rozhlasu stanovil specifickou vnitřní organizační strukturu tohoto veřejného ústavu: vnitřní orgány Českého rozhlasu jsou odlišné od orgánů obchodních společností, mají odlišné pravomoci. Jsou např. stanoveny určité podmínky pro funkci generálního ředitele, zákonem vymezené důvody pro jeho odvolání aj. Kontrola řádného výkonu veřejné služby a naplnění poslání Českého rozhlasu náleží Radě. Ta představuje jednak orgán kontroly Českého rozhlasu a jednak se v určitém rozsahu podílí na řízení tohoto veřejnoprávního média. Specifický způsob instalace Rady (volba jejích členů Poslaneckou sněmovnou) má zabezpečit řádnou kontrolu činnosti Českého rozhlasu a rovněž nezávislost jeho řízení. Stát samotný není oprávněn dohlížet na činnost Českého rozhlasu ani ho jiným způsobem kontrolovat, neboť Český rozhlas je samostatným veřejným ústavem, odděleným od státu (§ 1 odst. 3 zákona); to ostatně souvisí rovněž s požadavkem nezávislého poskytování rozhlasového vysílání. Zákonodárce tedy v zákoně o Českém rozhlasu nastavil specifický způsob řízení a chodu této právní osoby. Samotná skutečnost, že Rada vykonává kontrolu veřejnosti a podílí se do určité míry na řízení Českého rozhlasu však nemůže bez dalšího znamenat, že je nadána vrchnostenskými pravomocemi. Proto je nutné sledovat skutečnou povahu jejích jednotlivých oprávnění.

(35) Konkrétně k pravomoci Rady odvolat generálního ředitele Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento úkon představuje akt řízení Českého rozhlasu; je tedy úkonem pracovněprávním. V právních vztazích mezi Radou a generálním ředitelem vznikajících při jeho jmenování, resp. odvolávání se kromě prvků soukromoprávních objevují rovněž prvky veřejnoprávní (např. generální ředitel jako statutární orgán nezávislého veřejnoprávního média); tato skutečnost však sama o sobě nemůže mít za následek popření názoru, že daný právní vztah je vztahem pracovněprávním. V tomto ohledu lze odkázat na nálezný Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 182/05, ze dne 6. 4. 2006 (N 79/41 SbNU 39), <http://nalus.usoud.cz>, v němž Ústavní soud podotkl, že „samo pracovní právo je považováno odbornou naukou za právní odvětví, které zahrnuje část práva soukromého i část práva veřejného, a je tak odvětvím na jejich pomezí (...). Pracovněprávní vztahy jsou tak založeny na vzájemném prolnutí soukromoprávních a veřejnoprávních aspektů; nelze ovšem jednoznačně tvrdit, že se jedná pouze o vztahy soukromoprávní. (...) Na druhé straně pouze z existence určitých veřejnoprávních prvků v právních vztazích, které jsou předmětem hodnocení, zda je lze považovat za pracovněprávní či nikoli, nelze dovozovat, že dotyčné vztahy pracovněprávními nejsou.“

(36) Ze shora citovaných pravomocí Rady se nepodává, že by vykonávala veřejnou moc či vrchnostenskou veřejnou správu (podle shora citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 182/05 je veřejnou mocí „taková moc, která autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech subjektů, přičemž subjekt, o jehož právech a povinnostech orgán veřejné moci rozhoduje, není v rovném postavení s tímto orgánem a obsah rozhodnutí na vůli tohoto subjektu nezávisí“). Zákon o Českém rozhlasu tedy Radě nesvěřuje pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech nepodřízených subjektů. Rada reprezentuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti Českého rozhlasu, přičemž z jejích pravomocí lze dovodit, že v rámci popsané kontroly činí Rada úkony pracovněprávní (ve vztahu k řediteli), vykonává dohled na plnění

úkonů veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, kontroluje chod Českého rozhlasu apod., nevykonává však vrchnostenskou správu. Oprávnění Rady spolupodílet se na řízení záležitostí Českého rozhlasu (schvalování rozpočtu, schvalování návrhů generálního ředitele na zřizování a zrušení rozhlasových studií, schvalování dlouhodobých plánů programového, technického a ekonomického rozvoje apod.) souvisí s výkonem práva veřejnosti na kontrolu činnosti, hospodaření a kvality výstupů Českého rozhlasu.

(37) Důležité je zohlednit rovněž charakter vzájemných vztahů mezi Radou a generálním ředitelem Českého rozhlasu. Rada, kromě toho, že generálního ředitele jmenuje a odvolává, schvaluje návrh ředitele na zřizování a rušení rozhlasových studií [§ 8 odst. 1 písm. e) zákona], uděluje generálnímu řediteli souhlas ke zcizení a zatížení nemovitostí na dobu delší než 3 měsíce (§ 9 odst. 7 zákona), určuje mzdu generálního ředitele [§ 8 odst. 1 písm. j) zákona] nebo s ním projednává jmenování a odvolání vedoucích zaměstnanců Českého rozhlasu, stanoví-li tak Statut (§ 9 odst. 9 zákona). Současně platí, že generální ředitel je Radě odpovědný ze své činnosti (§ 9 odst. 2 zákona). Lze uzavřít, že popsané vztahy Rady a generálního ředitele Českého rozhlasu se blíží spíše pracovněprávním vztahům nadřízenosti a podřízenosti nežli správněprávním vrchnostenským vztahům, což se projevuje mj. v určování mzdy generálního ředitele Radou. Rozhodování Rady o jmenování, resp. odvolání generálního ředitele proto představuje interní akt řízení v rámci jednoho právního subjektu – Českého rozhlasu, nikoli rozhodování veřejné moci (správního orgánu) „navenek“ o určitém veřejném subjektivním právu třetí osoby. Byť Rada není typickým vnitřním orgánem Českého rozhlasu, je součástí jeho vnitřní organizace (k tomu přiměřeně srov. Bartoň, M., Dienstbier, F. Může rektor vysoké školy odmítnout jmenovat děkana fakulty? Úvaha k právní povaze jmenovacích aktů rektorů vysokých škol. Právní rozhledy 9/2009).

(38) Z citovaných ustanovení zákona o Českém rozhlasu vyplývá, že shora uvedené tři podmínky pro přezkum ve správním soudnictví nejsou kumulativně splněny: Rada Českého rozhlasu sice je orgánem veřejného ústavu, bylo by možné konstatovat, že rozhoduje o právech a povinnostech fyzické osoby (generálního ředitele), resp. že svým rozhodnutím zasáhla její právní sféru (k tomu blíže srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publikované pod č. 1764/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz); nicméně popsané rozhodování o odvolání generálního ředitele se neděje v oblasti veřejné správy - je úkonem pracovněprávním.

(39) Pro jmenování a odvolávání generálního ředitele se podpůrně použije zákon č. 262/2006 Sb. zákoník práce, nestanoví-li zákon o Českém rozhlasu jinak. Právní úprava odvolání z vedoucího pracovního místa je obsažena v § 73 zákoníku práce. Podle § 73 odst. 5 musí být *odvolání nebo vzdání se pracovního místa vedoucího zaměstnance písemně a musí být doručeno druhému účastníku, jinak je neplatné. Výkon práce na pracovním místě vedoucího zaměstnance končí dnem následujícím po doručení odvolání nebo vzdání se tohoto místa, nebyl-li v odvolání nebo vzdání se místa uveden den pozdější.* Úprava jmenování a odvolání generálního ředitele obsažená v zákoně o Českém rozhlasu je tedy úpravou speciální ve vztahu k zákoníku práce. Tato úprava výslovně stanoví, z jakých důvodů může být generální ředitel odvolán (§ 9 odst. 6 zákona o Českém rozhlasu). Zákon o Českém rozhlasu rovněž uvádí, že rozhodnutí o odvolání generálního ředitele musí být písemně odůvodněno a nejpozději do 7 dnů ode dne jeho doručení generálnímu řediteli uveřejněno Radou způsobem umožňujícím dálkový přístup [§ 8 odst. 1 písm. a) zákona]. Pokud by tedy odvolání generálního ředitele těmito zákonem stanoveným podmínkám nevyhovovalo, bude neplatné. Neplatnost odvolání může svým rozhodnutím určit soud v občanském soudním řízení, je-li na tom naléhavý právní zájem [§ 80 písm. c) OSŘ]. Pokud by soud dospěl k závěru, že odvolání z vedoucího pracovního místa bylo učiněno, aniž byly naplněny důvody pro odvolání stanovené ve zvláštním předpisu, bylo by neplatné nejen odvolání z pracovního místa, ale nepochybně i výpověď z pracovního poměru, pokud by se výpovědní důvod opíral o odvolání (Bělina, M. Zákoník práce. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010. s. 146, 309-315).

(40) Tento závěr lze podpořit rovněž odkazem na judikaturu civilních soudů. Nejvyšší soud v řízení o žalobě neúspěšného kandidáta na funkci generálního ředitele České televize směřující proti usnesením Rady České televize vydaným v průběhu výběrového řízení na pozici generálního ředitele konstatoval, že podmínkou pravomoci soudu v občanském soudním řízení je, „*aby uplatněný nárok byl podle své povahy nárokem vyplývajícím z občanskoprávních, pracovních, rodinných, družstevních či obchodních vztahů. (...) V daném případě je tedy předmětem řízení věc vyplývající ze vztahu mezi občanem (uchazečem o zaměstnání) a právnickou osobou (potenciálním zaměstnavatelem). Účastníci tohoto vztahu jsou navzájem v rovném postavení odvozeném z určujících zájmů stejného typu (směřujících ke vzniku pracovního poměru) a stejné strukturální úrovni, kdy žádný z účastníků nevystupuje vůči druhému jako nositel veřejné svrchované moci a tím jako silnější subjekt, který je právně způsobilý autoritativně (pod správním donucením) rozhodovat o jeho právech a povinnostech.*“ (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1860/2003, www.nsoud.cz).

(41) Jak již bylo shora uvedeno, zákon o Českém rozhlasu stanoví důvody pro odvolání generálního ředitele, jejichž naplnění pak k žalobě proti nezákonnému odvolání z funkce, případně k žalobě na neplatnost rozvázání pracovního poměru přezkoumávají obecné soudy. Stěžovatel se tak proti odvolání z funkce generálního ředitele může bránit civilní žalobou (k tomu přiměřeně srov. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2006, č. j. 5 Ca 139/2006 - 80, publikované pod č. 1007/2007 Sb. NSS, a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 2. 2007, č. j. 15 Ca 50/2006 - 25, publikované pod č. 1175/2007 Sb. NSS).

(42) K argumentaci městského soudu zdejší soud uvádí, že není pravdou, že by odmítnutím přezkumu rozhodnutí o odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu správními soudy, byl stěžovatel zbaven práva na soudní ochranu zakotveného v čl. 36 Listiny. Stěžovatel má možnost obrany proti nezákonnému odvolání z funkce v rámci občanského soudního řízení prostřednictvím žaloby na určení neplatnosti odvolání z funkce, případně žaloby na neplatné rozvázání pracovního poměru.

(43) Z judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že civilní soudy v řízení o určení neplatnosti odvolání z funkce posuzují, zda zákonem stanovené důvody pro odvolání byly v daném případě skutečně dány [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. 21 Cdo 1407/2004, publikovaný pod č. 1/2005 časopisu Soudní judikatura, www.nsoud.cz: „*důvody, pro které jedině lze člena výkonného výboru Fondu národního majetku odvolat z funkce před uplynutím jeho funkčního období (...), představují hmotněprávní podmínku platnosti tohoto jednostranného právního úkonu. Neuvedení těchto důvodů v písemném vyhotovení odvolání z funkce nečiní samo o sobě tento projev vůle neplatným; jestliže je však platnost odvolání z funkce napadena v občanském soudním řízení, je zaměstnavatel povinen skutkově prokázat, že důvodem odvolání člena výkonného výboru Fondu národního majetku z funkce byla skutečnost, že porušoval své povinnosti nebo že nebyl schopen řádně vykonávat svou funkci.*“]. Na tomto místě lze zdůraznit, že podle Nejvyššího správního soudu v tomto konkrétním případě poskytuje civilní soudnictví vyšší stupeň ochrany než správní soudnictví, neboť v rámci dokazování obecné soudy zjišťují, zda byly skutečně dány zákonem stanovené důvody pro odvolání z funkce. Naopak v případě připuštění soudního přezkumu ve správním soudnictví by soudy mohly posuzovat toliko skutečnost, zda uvážení Rady o odvolání generálního ředitele nevybočilo ze zákonem stanovených mezí, případně zda její úsudek byl učiněn na základě logického uvažování. Naplnění konkrétních důvodů pro odvolání, případně jejich správnost by však soudy ve správním soudnictví posuzovat nemohly.

(44) Nejvyššímu správnímu soudu je známa judikatura Ústavního soudu podle níž je z ústavněprávního hlediska nerozhodné, zda se žalobci dostane soudní ochrany „*v soustavě soudů rozhodujících v občanském soudním řízení či soudy ve správním soudnictví, (...) neboť rozhraničení veřejného a soukromého práva je záležitost práva jednoduchého, nikoliv základních lidských práv a svobod (hmotných či procesních). Ta mohou být stejně dobře ochráněna nebo opomíjena jak civilní, tak i správní větví českého soudnictví.*“ [srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 120/06 ze dne 28. 5. 2007 (N 90/45 SbNU 317), dostupný na <http://nalus.usoud.cz>]. Obdobně se Ústavní soud vyjádřil v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 11/08 ze dne 23. 9. 2008 (N 155/50 SbNU 365), <http://nalus.usoud.cz>, v němž konstatoval, že „*Listinou garantované*

právo na soudní ochranu Ústavní soud vykládá materiálně, tedy v tom smyslu, že záleží na faktickém naplnění jeho obsahu, a je vedlejší, zda reálně je ochrana poskytována soudy na úseku soudnictví občanskoprávního či správního. Dobrodiní soudního přezkumu musí být nicméně zachováno. “I přesto vzal kasační soud v úvahu při posuzování pravomoci správních soudů přezkoumávat rozhodnutí o odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu rovněž toto hledisko a dospěl k závěru, že v projednávaném případě ochrana práv stěžovatele poskytovaná obecnými soudy v řízení o žalobě na určení neplatnosti odvolání z funkce, případně na neplatné rozvázání pracovního poměru rozhodně není nižší než ve správním soudnictví [k tomu srov. bod (43)].

(45) Z komparativního srovnání právních úprav odvolávání generálních ředitelů veřejnoprávních médií, příp. možnosti soudního přezkumu takového odvolání v rámci států Evropské unie je zřejmá nejednotnost přístupů k této otázce napříč evropskými státy. Podle německé právní úpravy správní rada rozhlasu uzavírá s ředitelem po dobu jeho funkce služební smlouvu (*Dienstvertrag*), k jejímuž přezkumu jsou příslušné obecné soudy. V Rakousku je rozhlas považován za „samostatný ústav veřejného práva“ (srov. rozhodnutí Rakouského ústavního soudu sp. zn. VfSlg 7593/1975 ze dne 27. 6. 1975 a VfSlg 7717/1975 ze dne 13. 12. 1975; obě dostupné na http://alex.onb.ac.at/gesetze_vgh_fs.htm), nicméně orgánům rozhlasu žádné vrchnostenské pravomoci nenáleží a vykonávání jim náležejících povinností se děje výhradně v rámci soukromoprávní autonomie (k tomu srov. blíže srov. Beran, K. Právnícké osoby veřejného práva. Praha: Linde, 2006. s. 39). Rozhodnutí o odvolání generálního ředitele ORF (*Österreichischer Rundfunk*) by tak podléhalo přezkoumání obecnými soudy. Naopak ve Francii dochází k odvolání předsedy rozhlasu (*Radio France*) formou dekretu prezidenta republiky, po souhlasném stanovisku Nejvyšší audiovizuální rady (*Conseil supérieur de l'audiovisuel*) přijatém většinou jejích členů, a po veřejném stanovisku příslušných parlamentních komisí. Dekret prezidenta republiky, stejně jako souhlasné stanovisko Nejvyšší audiovizuální rady, musí být odůvodněny a jsou přezkoumatelné ve správním soudnictví. Ve Velké Británii dochází k přezkumu rozhodnutí o odvolání z funkce ředitele BBC (*British Broadcasting Corporation*) podle občanského soudního řádu (*Civil Procedure Rules*); jedná se o rozhodnutí ve vztahu k veřejné funkci, která podléhá soudnímu přezkumu. Lze tak uzavřít, že ani v rámci států Evropské unie neexistuje jednotný model soudního přezkumu rozhodnutí o odvolání z funkce generálního ředitele veřejnoprávního média. Ve všech zmiňovaných státech je soudní přezkum rozhodnutí o odvolání generálního ředitele zajištěn, nicméně liší se náhled na povahu samotného odvolacího aktu.

V. Závěr a náklady řízení

(46) Nejvyšší správní soud uzavírá, že k přezkoumání rozhodnutí o odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu z funkce není dána pravomoc soudů ve správním soudnictví, neboť Radu Českého rozhlasu v tomto ohledu nelze považovat za správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Její rozhodnutí proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jehož zákonnost by mohly přezkoumávat správní soudy. Vzhledem k učiněnému závěru se Nejvyšší správní soud nezabýval námitkami stěžovatele směřujícími do věci samé.

(47) Stěžovatel se domáhá ochrany ve sporu pracovněprávním, tedy ve věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Jelikož důvody pro odmítnutí žaloby byly dány již v řízení před městským soudem, Nejvyšší správní soud postupem podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. (věta za středníkem) ve spojení s § 46 odst. 2 s. ř. s. prvním výrokem zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a druhým výrokem žalobu odmítl.

(48) Žalobce může ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku podat žalobu k místně příslušnému okresnímu soudu, který je věcně příslušný rozhodnout jeho pracovněprávní spor (§ 46 odst. 2 s. ř. s.). Odmítl-li žalobu soud, který rozhoduje ve věci správního soudnictví, protože šlo o věc, kterou soudy projednávají a rozhodují v občanském soudním řízení, a došla-li soudu příslušnému

k občanskému soudnímu řízení do jednoho měsíce od právní moci usnesení žaloba v této věci, platí, že řízení o ní je u soudu zahájeno dnem, kdy soudu došla odmítnutá žaloba (§ 82 odst. 3 o. s. ř.).

(49) O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku podat žalobu k okresnímu soudu.

Bude-li žaloba podána v uvedené lhůtě, platí, že občanské soudní řízení o ní je u soudu zahájeno dnem, kdy Městskému soudu v Praze došel odmítnutý návrh.

V Brně dne 30. března 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu